

нашиятъ народъ пакъ ще бжде свободенъ и великъ.

Тъй издумалъ стариятъ свещеникъ, — прекръстилъ се и рекълъ „Аминъ“!

Сжщиятъ день надъ църквата турцитѣ издигнали полумесецъ, направили минаре и ходжа отправялъ молитви къмъ Аллаха.

Но нашиятъ народъ не загина. Ний сме свободни вече, И въ този храмъ пакъ за дълги времена ще се слушатъ християнскитѣ пѣсни. Изпълни се пророчеството на стария свещеникъ. . . Нека обичаме тази наша светиня!“

Старецътъ млъкна. Следъ малко стана, пожела лека нощъ и си отмина.

Азъ пакъ се загледахъ въ стария храмъ, и въ мисълта ми се открояваше друга картина: единъ старъ свещеникъ,

съ бѣли одежди, съ издигнати нагоре ръце, обграденъ отъ турци, произнася пророчески думи: . . . „Българскиятъ народъ ще бжде пакъ свободенъ и великъ“. Свещено минало!

Йорд. п. Илиевъ